

Udskriftsdato: 14. december 2025

KEN nr 9875 af 02/12/2020 (Gældende)

Ankestyrelsens principmeddelelse 34-20 om tilbud - virksomhedspraktik - vejledning og opkvalificering - uddannelse - ønsker og forudsætninger - hurtigst muligt i beskæftigelse - medindflydelse - skøn - højskoleophold - vægttab - ophør af tilbud

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: 20-41881

Ankestyrelsens principmeddelelse 34-20 om tilbud - virksomhedspraktik - vejledning og opkvalificering - uddannelse - ønsker og forudsætninger - hurtigst muligt i beskæftigelse - medindflydelse - skøn - højskoleophold - vægttab - ophør af tilbud

Principmeddelelsen samler offentliggjort praksis om tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats

Principmeddelelsen er en sammenskrivning af A-2-99, A-16-99, A-7-00, N-2-08, N-3-08, N-7-08, N-10-08, 23-09, 161-09, 181-10 og 16-12. Principmeddelelsen indeholder ikke noget nyt. Meddelelsen har til formål at give et samlet billede af den praksis om henvisning til tilbud, som Ankestyrelsen tidligere har slået fast principielt, og som fortsat gælder på tidspunktet for offentliggørelsen af denne principmeddelelse.

Jobcentret kan efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats give tilbud som

- 1) Virksomhedspraktik
- 2) Ansættelse med løntilskud
- 3) Nytteindsats
- 4) Vejledning og opkvalificering

Tilbuddene skal så vidt muligt

- være rettet mod beskæftigelse inden for områder, hvor der er behov for arbejdskraft, og
- gives ud fra den enkeltes ønsker og forudsætninger,
- gives med henblik på at personen hurtigst muligt opnår varig beskæftigelse og hel eller delvis selvforsørgelse.

De konkrete sager handler om betydningen af to af betingelserne for tilbud. Ingen af sagerne handler om betydningen af beskæftigelse inden for områder, hvor der er behov for arbejdskraft. Fire sager handler om betydningen af borgerens ønsker og forudsætninger. Fem sager handler om betydningen af hurtigst muligt at komme i arbejde. Derudover handler tre sager om, at tilbud kan gives som en del af en uddannelse, fx hvis borgeren ikke har ret til ydelser under hele uddannelsesforløbet.

Borgerens ønsker og forudsætninger

I sag nr. 1 burde A kommune have imødekommet borgerens ønske om at deltage i et tilbudt jobtræningsforløb i teknisk forvaltning i B kommune.

Det tilbudte jobtræningsforløb, som borgeren selv havde fundet, kunne generelt anses for lige så egnet til at forbedre hans muligheder for at opnå tilknytning til arbejdsmarkedet, som det forløb på

kommunens produktionsværksted, som A kommune tilbød. I jobtræningsforløbet i B kommune ville borgeren også få mulighed for at gøre brug af sin uddannelse, og ville derigennem kunne få afklaret sine faglige kvalifikationer.

I sag nr. 2 kunne en kontanthjælpsmodtager ikke stille krav om at få tilbud på et bestemt ansættelsessted.

Borgeren skulle have medindflydelse på tilrettelæggelsen af forløbet og have medansvar for at forbedre sine beskæftigelsesmuligheder. Hvilket tilbud, der i den enkelte sag kunne få borgeren tilbage til arbejdsmarkedet, afhang imidlertid – ud over hans egne ønsker - af et konkret skøn over hans samlede helbredsmæssige og sociale forhold, sammenholdt med bl.a. det hidtidige uddannelses- og arbejdsmæssige forløb.

Borgeren måtte anses for at have haft såvel mulighed for at medvirke ved behandlingen af sin sag som medindflydelse på tilrettelæggelsen af forløbet, da der generelt var et betydeligt sammenfald mellem hans ønsker til indholdet af tilbuddet og det tilbud, han havde fået fra kommunen.

I sag nr. 3 var kommunen ikke forpligtet til at imødekomme borgerens ønske om at deltage i et tilbudt seks måneders jobtræningsforløb på et museum, selvom arbejdet var inden for borgerens fagområde.

Det tilbudte jobtræningsforløb, som borgeren selv havde fundet, kunne ikke anses for lige så egnet til at forbedre hans muligheder for at opnå tilknytning til arbejdsmarkedet, som det tilbudte jobsøgningskursus i kommunens projekthus.

Der blev lagt vægt på, at borgeren gennem mange års ledighed ikke var kommet i ordinært arbejde inden for sit fag, trods deltagelse i diverse efteruddannelser og kurser, og at han ikke aktivt havde søgt arbejde i den tid, han havde modtaget kontanthjælp.

I sag nr. 11 ønskede borgeren, som var sygemeldt på grund af overvægt og svær slidgigt, et ophold på en højskole for at kunne tabe sig.

Et højskoleophold kan efter en konkret vurdering være en erhvervsrettet aktivitet, der kan gives som et tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Et tilbud med henblik på vægttab kan være beskæftigelsesfremmende efter en konkret vurdering af den enkelte persons behov for hjælp til at få tilknytning til arbejdsmarkedet.

I den konkrete sag var der ikke grundlag for at tilsidesætte jobcentrets vurdering af, at det ville være beskæftigelsesfremmende for borgeren med et forløb hos kommunens leverandør, som kunne tilgodese hendes behov.

Hurtigst muligt i arbejde

I sag nr. 5 havde en forsikret ledig ikke ret til et tilbud om en treårig uddannelse til turistbachelor, idet uddannelsen ikke ville bringe hende hurtigst muligt tilbage på arbejdsmarkedet. I afgørelsen blev der lagt vægt på, at hun med sine praktiske erfaringer og sine teoretiske evner i form af sprogkundskaber og regnskabsviden, måtte antages at kunne komme hurtigere i varig beskæftigelse ved tilbud om ansættelse med løntilskud.

I sag nr. 6 fik borgeren afslag på kurser med henblik på certificering som IT-projektleder. Begrundelsen var borgerens uddannelse og omfattende erfaring fra arbejdsmarkedet, og at han ved egen hjælp var kommet i arbejde inden for sit fag.

I sag nr. 7 var der ikke grundlag for at tilsidesætte jobcentrets skøn, hvorefter en forsikret ledig havde fået afslag på kurset Pædagogisk Jobværksted, fordi han hurtigere ville kunne opnå varig beskæftigelse ved en virksomhedspraktik eller et løntilskudsjob som foreslået af anden aktør.

I sag nr. 8 fik borgeren afslag på støtte til færdiggørelse af uddannelse inden for billedfag til en forsikret ledig i den grafiske branche. Begrundelsen var, at dette ikke var den korteste vej tilbage til arbejdsmarkedet for borgeren.

I afgørelsen blev der lagt vægt på, at borgeren havde en omfattende erfaring fra arbejdsmarkedet inden for den grafiske branche. Udnyttelse af borgerens allerede foreliggende kvalifikationer gennem en virksomhedsrettet indsats eller opkvalificering måtte derfor gå forud for ny uddannelse med henblik på brancheskift.

A-kassens jobplan og personlige vejledning af borgeren var ikke bindende ved afgørelsen.

Tilbud kan gives som en del af en uddannelse

Tilbud som del af en uddannelse kan især være relevant, hvis borgeren ikke har ret til ydelser under hele uddannelsesforløbet. Til personer, der modtager forsørgelsesydelse efter lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., lov om aktiv socialpolitik eller lov om sygedagpenge eller modtager fleksløntilskud, kan der som hovedregel ikke gives et tilbud, som rækker ud over den dato, hvor personen er berettiget til den enkelte forsørgelsesydelse.

De overordnede betingelser for tilbud skal stadig være opfyldt.

I sag nr. 4 kunne jobplanen for en borger ikke forlænges til udløbet af sidste semester. Begrundelsen var, at borgerens dagpengeret udløb midt i sidste semester. Det havde ved jobplanens udarbejdelse været forudsat, at kvinden den sidste del af uddannelsen var henvist til SU.

I sag nr. 9 var jobcentret ikke forpligtet til at give tilbud om støtte i forbindelse med et ordinært uddannelsesforløb til et ledigt A-kassemedlem. Jobcentret skulle foretage en konkret vurdering af, om den ønskede uddannelse var den hurtigste vej til at opnå beskæftigelse. Borgeren var ikke berettiget til forlængelse af støtte under uddannelse til folkeskolelærer ud over det første år.

Der var i øvrigt ikke noget til hinder for at give støtte til en del af en uddannelse, heller ikke selv om dagpengeretten ville bortfalde, inden hele uddannelsen kunne afsluttes.

I sag nr. 10 kunne gennemførelse af de to første år af uddannelsen til sygeplejerske ikke anses for den hurtigste vej for borgeren til at opnå varig beskæftigelse og selvforsørgelse.

Ved denne vurdering blev der lagt vægt på, at borgeren allerede havde gode muligheder for at vende tilbage til det ordinære arbejdsmarked.

Der blev desuden lagt vægt på, at det var en betingelse for at få støtte til en specifik uddannelse eller en del af uddannelsen, at denne kunne medvirke til, at borgeren hurtigst muligt kunne få varig beskæftigelse og hel eller delvis selvforsørgelse.

Baggrund for at offentliggøre denne principmeddelelse:

Principmeddelelsen er en sammenskrivning af de tidligere A-2-99, A-16-99, A-7-00, N-2-08, N-3-08, N-7-08, N-10-08, 23-09, 161-09, 181-10 og 16-12.

Principmeddelelsen indeholder ikke noget nyt. Meddelelsen har til formål at give et samlet billede af den praksis om henvisning til tilbud, som Ankestyrelsen tidligere har slået fast principielt, og som fortsat gælder på tidspunktet for offentliggørelsen af denne principmeddelelse.

Sammenskrivningen er sket, fordi de tidligere principmeddelelser alle handlede om tilbud.

Reglerne om tilbud fremgår nu af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats. Vi henviser til kapitel 10-14 i lov nr. 548 af 7. maj 2019.

Gældende regler

Love og bekendtgørelser

Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats (beskæftigelsesindsatsloven), lov nr. 548 af 7. maj 2019.

- §§ 52-53 om tilbudsmuligheder og overordnede betingelser for tilbud.
- § 55 om ophør af tilbud

Praksis

Kasserede:

Principmeddelelsen er en sammenskrivning af følgende tidligere principmeddelelse, som herefter ikke længere gælder (historisk). Praksis er indarbejdet i denne meddelelse:

A-2-99: A kommune burde have imødekommet ansøgers ønske om at deltage i et tilbudt jobtræningsforløb i teknisk forvaltning i B kommune. Ankestyrelsen fandt, at det tilbudte jobtræningsforløb generelt

kunne anses for lige så egnet til at forbedre ansøgers muligheder for at opnå tilknytning til arbejdsmarkedet, som det af A kommune tilbødte forløb på kommunens produktionsværksted. I jobtræningsforløbet i B kommune ville ansøger endvidere få mulighed for at gøre brug af sin uddannelse, og ville derigennem kunne få afklaret sine faglige kvalifikationer. Ankestyrelsen henviste til, at der ved tilbud om aktivering så vidt muligt skal gives flere tilbud at vælge imellem samt, at borgeren skal have mulighed for at medvirke ved behandlingen af sin sag.

A-16-99: En kontanthjælpsmodtager kunne ikke stille krav om at få tilbudt aktivering på et bestemt ansættelsessted. Ansøger skulle have medindflydelse på tilrettelæggelsen af aktiveringsforløbet og dermed være medansvarlig for at forbedre sine beskæftigelsesmuligheder. Hvilket tilbud, der i den enkelte sag var egnet til at bringe ansøger tilbage til arbejdsmarkedet, beroede imidlertid – ud over ansøgers egne ønsker - på et konkret skøn over hans samlede helbredsmæssige og sociale forhold, sammenholdt med bl.a. det hidtidige uddannelses- og arbejdsmæssige forløb. Ansøger måtte anses for at have haft såvel mulighed for at medvirke ved behandlingen af sin sag som medindflydelse på tilrettelæggelsen af aktiveringsforløbet, da der generelt var et betydeligt sammenfald mellem ansøgers ønsker til indholdet af aktiveringstilbuddet og det tilbud, han havde fået fra kommunen.

A-7-00: Kommunen var ikke forpligtet til at imødekomme ansøgers ønske om at deltage i et tilbudt 6 måneders jobtræningsforløb på et museum, selvom arbejdet var inden for ansøgers fagområde. Ankestyrelsen fandt, at det tilbudte jobtræningsforløb ikke kunne anses for lige så egnet til at forbedre ansøgers muligheder for at opnå tilknytning til arbejdsmarkedet, som det af kommunen tilbødte jobsøgningskursus i kommunens projekthus. Der blev lagt vægt på, at ansøger gennem mange års ledighed ikke havde formået at komme i ordinært arbejde inden for sit fag, trods deltagelse i diverse efteruddannelser og kurser, og han havde ikke aktivt søgt arbejde i den tid, han havde modtaget kontanthjælp. Ankestyrelsen fandt på den baggrund ikke, at det af kommunen udøvede skøn var åbenbart urimeligt. Ankestyrelsen fandt endvidere, at kravet om flere tilbud var opfyldt med kommunens tilbud i projekthuset, og at ansøger havde været medinddraget ved sagens behandling.

N-2-08: Jobplanen for en kvinde, der fik aktiveringsydelse i stedet for dagpenge under uddannelse, kunne ikke forlænges til udløb af sidste semester. Begrundelsen var, at dagpengeretten udløb midt i sidste semester. Det havde ved jobplanens udarbejdelse været forudsat, at kvinden den sidste del af uddannelsen var henvist til SU.

N-3-08: En forsikret ledig havde ikke ret til et tilbud om en 3-årig uddannelse til turistbachelor, idet uddannelsen ikke ville bringe hende hurtigst muligt tilbage på arbejdsmarkedet. Der var ved afgørelsen lagt vægt på, at hun med sine praktiske erfaringer og sine teoretiske evner i form af sprogkundskaber og regnskabsviden måtte antages at kunne komme hurtigere i varig beskæftigelse ved tilbud om ansættelse med løntilskud.

N-7-08: En ansøger fik afslag på kurser med henblik på certificering som IT-projektleder. Begrundelsen var ansøgerens uddannelse og omfattende erfaring fra arbejdsmarkedet, og at han ved egen hjælp var kommet i arbejde inden for sit fag. Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg kritiserede, at hverken nævnets eller staten i jobcentrets afgørelse levede op til forvaltningslovens krav til begrundelse, at staten i jobcentret havde sendt kopi af sin afgørelse til beskæftigelsesankenævnet, før der var klaget, og at nævnet var begyndt at behandle sagen, før den var genvurderet af staten i jobcentret.

N-10-08: Der var ikke grundlag for at tilsidesætte et jobcenters skøn, hvorefter en forsikret ledig fik afslag på kurset Pædagogisk Jobværksted, fordi han hurtigere ville kunne opnå varig beskæftigelse ved en virksomhedspraktik eller et løntilskudsjob som foreslået af anden aktør.

23-09: Der blev givet afslag på støtte til færdiggørelse af uddannelse inden for billedfag til en forsikret ledig i den grafiske branche. Begrundelsen var, at dette ikke var den korteste vej tilbage til arbejdsmarkedet for ansøgeren. Beskæftigelsesudvalget lagde vægt på, at ansøgeren havde en omfattende erfaring fra arbejdsmarkedet inden for den grafiske branche. Udvalget fandt derfor, at udnyttelse af ansøgerens allerede foreliggende kvalifikationer gennem en virksomhedsrettet indsats eller opkvalificering måtte gå forud for ny uddannelse med henblik på brancheskift. Staten i Jobcentret og klagemyndighederne var ikke bundet af A-kassens jobplan og personlige vejledning.

161-09: Staten i Jobcentret var ikke forpligtet til at give tilbud om støtte i forbindelse med ordinære uddannelsesforløb til et ledigt A-kasemedlem. Jobcentret skulle foretage en konkret vurdering af, om den ønskede uddannelse var den hurtigste vej til at opnå beskæftigelse. Ansøger var ikke berettiget til forlængelse af støtte under uddannelse til folkeskolelærer ud over det første år. Der var ikke noget til hinder for at give støtte til en del af en uddannelse, heller ikke selv om dagpengereetten ville bortfalde, inden hele uddannelsen kunne afsluttes.

181-10: Gennemførelse af de to første år af uddannelsen til sygeplejerske kunne ikke anses for den hurtigste vej for borgeren til at opnå varig beskæftigelse og selvforsørgelse.

Ved denne vurdering lagde Beskæftigelsesudvalget vægt på, at borgeren allerede havde gode muligheder for at vende tilbage til det ordinære arbejdsmarked.

Udvalget lagde desuden vægt på, at det var en betingelse for at få støtte til en specifik uddannelse eller en del af uddannelsen, at denne kunne medvirke til, at borgeren hurtigst muligt kunne få varig beskæftigelse og hel eller delvis selvforsørgelse.

16-12: En person, der var sygemeldt på grund af overvægt og svær slidgigt, søgte jobcentret om et ophold på en højskole for at kunne tabe sig.

Et højskoleophold kan efter en konkret vurdering være en erhvervsrettet aktivitet, der kan gives som et tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Et tilbud med henblik på vægttab kan være beskæftigelsesfremmende efter en konkret vurdering af den enkelte persons behov for hjælp til at få tilknytning til arbejdsmarkedet.

I den konkrete sag var der dog ikke grundlag for at tilsidesætte jobcentrets vurdering af, at det ville være beskæftigelsesfremmende for ansøger med et forløb hos kommunens leverandør, som kunne tilgodese ansøgers behov.

Følgende principmeddelelse gælder ikke længere gælder (historisk). Principmeddelelsen er kasseret, fordi den ikke længere har vejledningsværdi:

219-11: For at kunne bringe en ledig hurtigst og mest direkte i arbejde skal jobcentret tage udgangspunkt i arbejdsmarkedets behov og den lediges ønsker og forudsætninger.

Der var ikke grundlag for at tilsidesætte jobcentrets samlede konkrete og individuelle vurdering af, at den 1-årige frisøruddannelse ikke var den hurtigste vej for en ledig til at opnå varig beskæftigelse og selvforsørgelse. Ved vurderingen af, at jobcentrets afgørelse ikke skulle tilsidesættes, lagde Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg blandt andet vægt på, at den ledige ikke havde forudgående kompetencer i frisørfaget, at der ikke var særlig mangel på arbejdskraft i faget, og at der var gode muligheder for job med den ordinære frisøruddannelse.

De konkrete afgørelser, der dannede grundlag for de tidligere principmeddelelser

Sag nr. 1, tidligere principmeddelelse A-2-99, j.nr. 201707-98.

Følgende love blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 707 af 29. september 1998 - § 16
- Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 1460 af 12. december 2007 - § 13, stk. 3
- Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område - lovbekendtgørelse nr. 540 af 21. juli 1998 - § 69
- Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats - lovbekendtgørelse nr. 439 af 29. maj 2008 - § 22

Vejledninger:

- Socialministeriets vejledning nr. 39 af 5. marts 1998 om lov om aktiv socialpolitik - pkt. 210

Afgørelse

Sagsfremstilling:

Ansøger, der var kommet her til landet i 1991, var uddannet bygningsingeniør i sit hjemland. Han havde i 1996 fået sin udenlandske uddannelse godkendt af Ingeniørforeningen. Han havde siden fået bevilget en række kurser for at forbedre sine jobmuligheder.

A kommune godkendte i september 1997, at ansøger som aktivering kunne komme i praktik i foreløbig 3 måneder, såfremt en arbejdsgiver kunne findes. Man ville herefter indgå i en forhandling med arbejdsgiver om en evt. erhvervsplacering/arbejdsprøvning.

I februar 1998 blev ansøgers beskæftigelsesmæssige situation på ny drøftet, da det trods talrige forsøg ikke var lykkedes for kommunens beskæftigelseskonsulent at skaffe ansøger i arbejde, ligesom det heller ikke var lykkedes for ham selv at finde job. Derudover havde beskæftigelseskonsulenten været i kontakt med Ingeniørforeningen, hvilket ikke havde givet anledning til optimisme med hensyn til ansøgers mulighed for at skaffe sig job som ingeniør. På grundlag heraf fik ansøger tilbud om at deltage i et 13 ugers kursus i JobVision.

I juli 1998 blev det aftalt, at ansøger i de kommende 3 uger skulle forsøge at finde en arbejdsgiver, som ville ansætte ham, hvis han gennemførte kurser i EDB/IT. A kommune ville i så fald yde økonomisk hjælp til deltagelse i de nødvendige kurser. I modsat fald skulle der ikke længere satses på kurser, men på placering på arbejdsmarkedet. Ansøger måtte så tage udgangspunkt i, hvilke jobs, der kunne skaffes, og ikke i hans faglige kvalifikationer som ingeniør.

Da det ikke lykkedes at finde en arbejdsgiver fik ansøger i september 1998 tilbud om aktivering i form af individuel jobtræning på A kommunes produktionsværksted.

Den 9. oktober 1998 oplyste ansøger, at han kunne komme i 6 måneders jobtræning i teknisk forvaltning i B kommune, hvis A kommune ville aflønne ham.

A kommune traf samme dag afgørelse om, at ansøger ikke kunne få støtte til den ansøgte jobtræning, da man ikke skønnede det sandsynligt, at det ville føre til ansættelse som bygningsingeniør. kommunen mente endvidere, at ansøger burde koncentrere sin jobsøgning om andre typer jobs.

I klagen til nævnet anførte ansøger bl.a., at beskæftigelsen på produktionsværkstedet var helt uden relevans for hans jobsituation på længere sigt, hvorimod tilbuddet fra B kommune dels kunne give mulighed for fastansættelse, dels ville det pynte gevaldigt på hans CV, når han fremover skulle søge job. Det, han manglede, var netop erhvervserfaring på en dansk arbejdsplads.

Nævnet fandt ikke grundlag for at tilsidesætte A kommunes afgørelse, og lagde vægt på, at kommunen havde anvist ansøger et rimeligt tilbud om aktivering på produktionsværkstedet.

I klagen til Ankestyrelsen blev det bl.a. anført, at det tilbudte aktiveringstilbud ikke forekom rimeligt i forhold til det tilbud om seks måneders jobtræning, som ansøger havde fået tilbudt hos B kommune, og at det forekom uforståeligt, at kommunen afviste tilbuddet i B kommune om ansættelse i Bygnings- og Miljøafdelingen, hvor ansøger ville kunne udnytte sin uddannelse som bygningsingeniør.

Ankestyrelsen fik oplyst, at produktionsværkstedet var et traditionelt kommunalt beskæftigelsestilbud med bl.a. træ- og smedeværksted, transport- og kørselsopgaver for kommunens institutioner, pasning af grønne områder samt produktionsopgaver.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af om et tilbud om aktivering på kommunens produktionsværksted kunne anses for rimeligt i en situation, hvor ansøger selv havde skaffet sig tilbud om aktivering på en arbejdsplads, hvor han for første gang kunne gøre brug af sin uddannelse.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at A kommune burde have imødekommet ansøgers ønske om at deltage i det tilbudte jobtræningsforløb i teknisk forvaltning i B kommune.

Ankestyrelsen henviste til aktivlovens § 16, stk. 4, hvorefter en kommune ved tilbud om aktivering så vidt muligt skal give flere tilbud at vælge imellem. Det fandtes i denne forbindelse ikke af afgørende betydning, at det tilbudte forløb på kommunens produktionsværksted var påbegyndt umiddelbart inden, ansøger modtog tilbuddet fra B kommune. Ankestyrelsen henviste endvidere til § 4 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, hvorefter borgeren skal have mulighed for at medvirke ved behandlingen af sin sag. Dette gælder også ved aktivering efter aktivloven, jf. pkt. 210 i Socialministeriets vejledning nr. 39 af 5. marts 1998 om lov om aktiv socialpolitik.

Ankestyrelsen fandt, at det tilbudte jobtræningsforløb generelt kunne anses for lige så egnet til at forbedre ansøgers muligheder for at opnå tilknytning til arbejdsmarkedet, som det af A kommune tilbudte forløb på kommunens produktionsværksted.

Ankestyrelsen lagde til grund, at ansøger i jobtræningsforløbet i B kommune ville få mulighed for at gøre brug af sin uddannelse som ingeniør, og at han gennem forløbet ville kunne få afklaret sine faglige kvalifikationer.

Ankestyrelsen lagde endvidere til grund, at ansøger først havde fået godkendt sin uddannelse i 1996, og at A kommune siden havde bevilget ham en række kurser for at forbedre hans jobmuligheder som ingeniør.

Ankestyrelsen lagde herudover vægt på, at A kommune senest den 15. juli 1998 havde givet ansøger tilsagn om, at han i de kommende 3 uger kunne forsøge at få kontakt med en arbejdsgiver, som ville ansætte ham, og at kommunen i så fald ville yde hjælp til deltagelse i nødvendige kurser.

Ankestyrelsen fandt, at ansøger havde modtaget tilbuddet fra B kommune i rimelig tidsmæssig tilknytning hertil uanset, at der var forløbet mere end 3 uger.

Ankestyrelsen fandt derfor, at der forelå sådanne særlige omstændigheder i sagen, at kommunens skøn måtte anses for åbenbart urimeligt.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse.

Sag nr. 2, tidligere principmeddelelse A-16-99, j.nr. 200089-99.

Følgende love blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 707 af 29. september 1998 - § 9, stk. 1 og § 16
- Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område - lovbekendtgørelse nr. 540 af 21. juli 1998 - § 4 og § 69
- Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats - lovbekendtgørelse nr. 439 af 29. maj 2008 - § 22, § 27, § 28 og § 29

Vejledninger:

- Socialministeriets vejledning nr. 39 af 5. marts 1998 om lov om aktiv socialpolitik - pkt. 210

Afgørelse

Sagsfremstilling:

Ansøger havde siden han forlod skolen i begyndelsen af 1970'erne kun haft 1-2 års ufaglært arbejde. Han havde i juni 1998 bestået HF eksamen for anden gang. Kommunen havde godkendt uddannelsen som forrevalidering.

I august 1998 søgte ansøger om at blive aktiveret i en forening, som han selv havde været med til at etablere, og hvor han siden ulønnet havde arbejdet med bl.a. bogholderi og økonomistyring. Som

alternativ var ansøger interesseret i aktivering i en anden interesseorganisation, ligesom han ønskede opkvalificerende kurser inden for EDB og bogholderi med henblik på at kunne klare et job inden for administrativt arbejde.

I en udarbejdet handlingsplan var som kortsigtede erhvervsmæssige mål anført opkvalificering inden for kontorområdet med PC-kørekort, EDB, journalistik og skriveværksted samt individuel jobtræning hos en offentlig arbejdsgiver.

Ansøger fik i september 1998 afslag på aktivering i den ønskede forening. Kommunen begrundede afgørelsen med, at aktiveringen ville indebære en interessekonflikt, idet han under aktiveringen skulle deltage i behandling af personsager, hvor kommunen var part. Det var derudover kommunens erfaring, at aktivering i foreninger meget sjældent førte til job. Kommunen tilbød i stedet for, at ansøger sideløbende med kurser inden for kontorområdet, kunne komme i individuel jobtræning hos en offentlig arbejdsgiver.

I sin klage til nævnet anførte ansøger bl.a., at aktivering efter hans opfattelse skulle bygge på et skøn over både klient og aktiveringsmulighed, samt at aktivering skulle tildeles den enkelte efter individuelt skøn. Han tilføjede, at den ansøgte aktivering ikke skulle stå alene, men så vidt muligt suppleres med kurser til PC kørekort, EDB-bogføring, Folkeuniversitetets kurser i de nye sociallove samt journalistkursus.

Nævnet fandt ikke grundlag for at kritisere kommunens afgørelse, da det tilbudte aktiveringsforløb var rimeligt og måtte antages at forbedre ansøgers muligheder for at blive selvforsørgende.

Nævnet henviste endvidere til, at kommunen havde udarbejdet en skriftlig handlingsplan i overensstemmelse med § 9, stk. 1 i retssikkerhedsloven. Det fremgik heraf, at ansøger havde ønsket jobtræning inden for kontorarbejde som aktiveringsforanstaltning.

Det var derfor nævnets opfattelse, at kommunen ved tilrettelæggelsen af aktiveringsforløbet havde imødekommet ansøger - både hvad angik uddannelsesaktiviteter og jobtræningsønsker - i et rimeligt omfang inden for de rammer, som ansøger selv havde medvirket til at afstikke.

Det var nævnets opfattelse, at det lovfæstede princip i retssikkerhedslovens § 4 om borgerens medindflydelse på tilrettelæggelse af aktiveringsforløbet ikke dermed tilsidesatte kommunens skønsmæssige vurdering af, hvilket aktiveringstilbud, der var bedst egnet til at bringe ansøger i stand til at forsørge sig selv.

I klagen til Ankestyrelsen anførte ansøger bl.a. med henvisning til § 4 i retssikkerhedsloven og § 9 i aktivloven, at hans eget ønske var blevet tilsidesat uden nogen nærmere begrundelse, samt tilføjede, at sagen drejede sig om, hvorvidt han havde haft mulighed for at medvirke i sagen og haft den medindflydelse som lovgivningen lagde op til.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, i hvilket omfang en kommune i forbindelse med afgivelse af tilbud om aktivering var forpligtet til at tage hensyn til ansøgers ønsker om et bestemt ansættelsessted.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ansøger ikke havde ret til tilbud om aktivering i den ønskede forening. Begrundelsen var, at der ikke i sagen forelå sådanne særlige omstændigheder, at det af kommunen udøvede skøn, hvorefter det fandtes mere hensigtsmæssigt at tilbyde ansøger aktivering på en offentlig arbejdsplads sideløbende med kurser inden for kontorområdet - kunne anses for at være ulovligt eller åbenbart urimeligt.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at der ikke var hjemmel i lov om aktiv socialpolitik til, at en kontanthjælpsmodtager kunne stille krav om at få tilbudt aktivering på et bestemt arbejdssted.

Det anførte i § 9 i aktivloven om, at en handlingsplan ud fra personens egne ønsker og forudsætninger skulle beskrive mål for arbejde eller uddannelse og fastlægge de aktiviteter, der kunne føre frem til målet, sammenholdt med § 4 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, om at borgeren skulle have mulighed for at medvirke ved behandlingen af sin sag, betød, jf. det anførte i pkt. 210 i vejledningen til aktivloven, at borgeren skulle have medindflydelse på tilrettelæggelsen af aktiveringsforløbet og dermed være medansvarlig for at forbedre sine beskæftigelsesmuligheder.

Hvilket tilbud om aktivering, der i den enkelte sag var egnet til at bringe kontanthjælpsmodtageren tilbage til arbejdsmarkedet, beroede imidlertid – ud over personens egne ønsker - på et konkret skøn over kontanthjælpsmodtagerens samlede helbredsmæssige og sociale forhold, sammenholdt med bl.a. det hidtidige uddannelses- og arbejdsmæssige forløb.

Ankestyrelsen lagde til grund, at ansøger kun havde haft en yderst sparsom tilknytning til det almindelige arbejdsmarked sammenholdt med, at han i forvejen havde et betydeligt kendskab til arbejdet i foreningen, uden at dette havde ført til selvforsøgelse.

Ankestyrelsen fandt endvidere, at ansøger måtte anses for at have haft såvel mulighed for at medvirke ved behandlingen af sin sag som medindflydelse på tilrettelæggelsen af aktiveringsforløbet i betydeligt omfang, da der generelt var et betydeligt sammenfald mellem ansøgers ønsker til indholdet af et aktiveringstilbud og det tilbud, han havde fået fra kommunen.

Ankestyrelsen tiltrådte således det sociale nævns afgørelse.

Sag nr. 3, tidligere principmeddelelse A-7-00, j.nr. 200432-99.

Følgende love blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 707 af 29. september 1998 - § 16
- Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område - lovbekendtgørelse nr. 540 af 21. juli 1998 - § 69
- Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats - lovbekendtgørelse nr. 439 af 29. maj 2008 - § 22, § 27, § 28 og § 29

Vejledninger:

- Socialministeriets vejledning nr. 39 af 5. marts 1998 om lov om aktiv socialpolitik - pkt. 169, pkt. 210

Afgørelse

Sagsfremstilling:

Ansøger, der var 39 år, havde siden 1989 været ledig med korte afbrydelser. Han var uddannet cand.mag., men havde efter endt uddannelse ikke formået at komme i arbejde inden for sit fag. Han havde i stedet fulgt diverse kurser via Arbejdsformidlingen, og derved opkvalificeret sin uddannelse. Hans dagpengeret ophørte med udgangen af marts 1999, hvorefter han overgik til kontanthjælp. Han blev derefter aktiveret ved kommunens aktiveringsprojekt, projekthuset. Han deltog først i en undersøgelse af aktiveringstilbudene i kommunen, samt udarbejdelse af et jobsøgningskatalog. Den 17. maj 1999 startede han på et jobsøgningskursus med vægt på søgning af ordinært arbejde. Kurset skulle endvidere give ham mulighed for at afprøve og optræne sine praktiske færdigheder, og dermed forbedre hans kvalifikationer på det ufaglærte arbejdsmarked.

Ansøgers far havde i mellemtiden på ansøgers vegne indgået aftale med et museum om, at han kunne komme i ½ års aktivering på museet, og han søgte derfor kommunen herom. Han oplyste endvidere, at han allerede i 1997 havde deltaget i et jobsøgningskursus.

Museet kunne ikke tilbyde ordinært arbejde efterfølgende, idet der ikke var penge til en fastansættelse på budgettet.

Museet oplyste, at jobtræningspladsen havde været opslået ledig på Arbejdsformidlingen gennem de sidste 4 år, men at ansøgeren ikke tidligere havde henvendt sig.

Kommunen gav afslag på etablering af det selvfundne aktiveringstilbud på museet, idet tilbuddet ikke fandtes at ville føre til fastansættelse, men blot ville være et aktiveringstilbud for ½ år uden yderligere muligheder for ordinært arbejde.

I klagen til nævnet anførte ansøger, at aktiveringen på museet kunne give ham kontakter, samt ajourføre hans uddannelse. Endvidere mente han, at aktiveringen ville give ham en mulighed for projektansættelse ved museet i fremtiden.

Nævnet ændrede kommunens afgørelse om afslag på det selvfundne aktiveringstilbud således, at kommunen burde imødekomme ansøgers ønske om aktivering på museet. Nævnet lagde vægt på, at kommunen ved aktivering skal give flere tilbud at vælge imellem samt at borgeren skal have mulighed for at medvirke ved behandling af sin sag.

Nævnet fandt endvidere, at det tilbudte jobtræningsforløb på museet kunne anses for lige så egnet til at forbedre ansøgers muligheder for at få et arbejde, som det af kommunen tilbudte jobsøgningskursus. Der henvistes endvidere til SM A-2-99.

Endelig lagde nævnet vægt på, at ansøger gennem jobtræningsforløbet på museet ville få mulighed for at gøre brug af sin uddannelse, og at ansøger måske ville kunne komme i betragtning til eventuel projektansættelse.

I klagen til Ankestyrelsen anførte kommunen, at nævnets afgørelse rejste spørgsmålet om, hvor længe kommunen skulle blive ved med at tilbyde aktiveringstilbud inden for ansøgers fagområde, når ansøger

med korte afbrydelser havde været ledig siden 1989, og gennem AF havde gennemgået jobtræningsforløb og teoretisk opkvalificering inden for sit faglige område, uden at det havde ført til ordinært arbejde.

Det påpegedes i øvrigt, at ansøger havde fået flere tilbud at vælge imellem, idet projekthuset udbød 4 forskellige aktiveringstilbud, og derudover tilbød individuelt tilrettelagte tilbud. Ansøger havde derved fået mulighed for at medvirke i behandlingen af sagen.

Kommunen var endvidere af den opfattelse, at ansøgers muligheder for at finde arbejde snarere begrænsedes af tilbuddet på museet, idet han fortsat ville bevæge sig inden for det fagområde, hvor han gennem sin lange ledighedsperiode ikke havde været i stand til at skaffe sig arbejde. Gennem tilbuddet på projekthuset ville hans faglige horisont og formåen derimod blive betydeligt udvidet. Efter kommunens opfattelse var tilbuddet på museet at sammenligne med et livsforbedrende tilbud, der ville fastholde ansøger unødvendigt i kontanthjælpssystemet.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om et jobtræningsforløb, der berører kontanthjælpsmodtagerens uddannelsesområde, bør foretrækkes i en situation, hvor kontanthjælpsmodtageren ikke har kunnet finde uddannelsesrelateret beskæftigelse i gennem en længere årrække.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at kommunen var berettiget til at give afslag på ansøgers selvfundne aktiveringstilbud og fastholde tilbuddet om jobsøgningskursus i henhold til aktivlovens § 16.

Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på, at det var oplyst, at ansøger var universitetsuddannet, men efter endt uddannelse i 1989 havde været ledig. Han havde således ikke været i ordinært arbejde inden for sit fagområde, men havde deltaget i diverse kurser og efteruddannelser.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at kommunen havde tilbudt ansøger aktivering i form af et jobsøgningskursus, med vægt på aktiv søgning af ordinært arbejde.

Ankestyrelsen lagde ligeledes vægt på, at ansøgers selvfundne aktiveringstilbud bestod i 6 måneders jobtræning på et museum, uden mulighed for fastansættelse efterfølgende.

Endelig lagde Ankestyrelsen vægt på det oplyste om, at ansøger ikke aktivt havde søgt arbejde i den tid, han havde modtaget kontanthjælp, samt at han gennem sine mange års ledighed ikke havde formået at komme i arbejde inden for sit fag.

Ankestyrelsen fandt på den baggrund ikke, at det af kommunen udøvede skøn, hvorefter det tilbudte jobsøgningskursus var mere egnet til at løse ansøgers beskæftigelsesproblemer end det selvfundne jobtræningsforløb, kunne anses for åbenbart urimeligt.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse.

Sag nr. 4, tidligere principmeddelelse N-2-08, j.nr. 2000346-07.

Følgende lov blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats - lovbekendtgørelse nr. 1074 af 7. september 2007 - § 27

Afgørelse

Sagsfremstilling:

Det fremgik af sagen, at borgeren var forsikret ledig. Ifølge den udarbejdede jobplan havde borgeren fået uddannelsesbevilling i forbindelse med uddannelse til sygeplejerske så længe borgeren havde ret til dagpenge, og den sidste del af uddannelsen skulle tages på SU.

Kommunen gav borgeren afslag på forlængelse af jobplanen. Kommunen begrundede afgørelsen med, at borgerens dagpengeret udløb oktober 2007, og at en bevilling krævede, at borgeren havde dagpengeret i hele perioden, altså frem til 1. januar 2008. Kommunen havde endvidere oplyst borgeren om muligheden for at søge om SU og tillægsstipendium til enlige forsørgere på SU.

Beskæftigelsesankenævnet stadfæstede kommunens afgørelse. Nævnet begrundede afgørelsen med, at det skønnedes, at en forlængelse af støtte til uddannelsen ikke væsentligt ville forbedre borgerens muligheder for at opnå ordinær beskæftigelse og hel eller delvis forsørgelse.

Borgeren klagede over nævnets afgørelse. I klagen til Ankestyrelsen spurgte borgeren, med hvilken hjemmel hendes ret til dagpenge indtil den 7. oktober 2007 var tilsidesat og erstattet med et skøn. Borgeren havde endvidere oplyst, at der stadig var behov for fuldt uddannede sygeplejersker.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om det var i overensstemmelse med gældende regler og praksis, at der kun kunne bevilges støtte til en del af en uddannelse.

Afgørelse:

Borgeren kunne ikke få forlænget jobplanen, fordi forlængelsen af jobplanen forudsatte, at borgeren fortsat var berettiget til aktiveringsydelse i hele semesteret.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg lagde vægt på, at borgerens uddannelsesbevilling til sygeplejerske var betinget af, at borgeren var dagpengeberettiget.

Da borgeren kun var dagpengeberettiget frem til oktober 2007 og derfor ikke kunne nå at afslutte 7. semester, vurderede Beskæftigelsesudvalget, at der ikke var grundlag for at forlænge jobplanen.

Beskæftigelsesudvalget henviste til, at tidspunktet for dagpengerettens udløb indberettedes til Jobcenter fra A-kasse.

Beskæftigelsesudvalget havde ikke kompetence til at tage stilling til, om borgerens dagpengeret kunne forlænges.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg tiltrådte således beskæftigelsesankenævnets afgørelse.

Sag nr. 5, tidligere principmeddelelse N-3-08, j.nr. 2000405-07.

Følgende lov blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats - lovbekendtgørelse nr. 1074 af 7. september 2007 - § 22, stk. 3

Afgørelse

Sagsfremstilling:

En kvinde havde været ledig i ca. 5 år. I perioden forud havde hun haft flere års erfaring med arbejde på turistbureau, og havde her været beskæftiget med kundebetjening, service, booking, markedsføring, produktudvikling og arbejdet som receptionist. Af en anbefaling fremgik, at hun skrev og talte godt engelsk og tysk og perfekt svensk.

Efter at have deltaget i et kursus i regnskabsforståelse søgte hun om støtte til en 3-årig turistbacheloruddannelse.

Kommunen gav afslag på det ansøgte og begrundede afgørelsen med, at hun kun havde haft meget lidt tilknytning til arbejdsmarkedet inden for de sidste 5 år, og at erhvervserfaring i et job med løntilskud inden for et fagområde med mangel på arbejdskraft eller gode beskæftigelsesmuligheder ville være den korteste vej til ordinær beskæftigelse.

Beskæftigelsesankenævnet tiltrådte kommunens afgørelse.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at der er mindre gode beskæftigelsesmuligheder for turistbureau-medarbejdere og turistførere i regionen, og at gennemførelse af den 3-årige uddannelse ikke ville være den hurtigste vej til varig beskæftigelse.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af praksis for støtte til at bringe ansøgere hurtigst muligt tilbage på arbejdsmarkedet.

Afgørelse:

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg tiltrådte beskæftigelsesankenævnets afgørelse.

Beskæftigelsesudvalget lagde vægt på, at det var en betingelse for at få tilbud til uddannelsen som turistbachelor, at dette ville bringe ansøger hurtigst muligt tilbage på arbejdsmarkedet.

Det ansøgte tilbud opfyldte ikke betingelsen, fordi der ikke var gode beskæftigelsesmuligheder for turistførere og turistbureau-medarbejdere i ansøgers region, og fordi hun havde kompetencer/evner, der ville kunne bringe hende hurtigere i beskæftigelse.

Beskæftigelsesudvalget lagde i den forbindelse vægt på, at ansøger med sine praktiske erfaringer fra ansættelse på turistbureau og teoretiske evner i form af sprogkundskaber og regnskabsviden måtte antages at kunne komme i beskæftigelse hurtigere ved en ansættelse med løntilskud end ved at gennemføre en 3-årig uddannelse.

Sag nr. 6, tidligere principmeddelelse N-7-08, j.nr. 2000502-07.

Følgende lov blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats - lovbekendtgørelse nr. 439 af 29. maj 2008 - § 22 og § 32

Afgørelse

Sagsfremstilling:

Ansøgeren, som var 52 år og akademisk uddannet, havde i mange år arbejdet som projektleder i IT-branchen, men var ikke formelt certificeret som projektleder.

I juli 2007 indgav han efter godt et halvt års ledighed ansøgning til anden aktør om bevilling af konkrete kurser. Ansøgningen var begrundet med, at det ikke længere var tilstrækkeligt med praktisk erfaring som ansøgningsgrundlag, idet arbejdsgiverne nu ønskede/krævede en certificeret medarbejder.

Anden aktør gav afslag på det ansøgte. Dette blev tiltrådt af staten i jobcentret. Begrundelsen var, at sagen ikke gav grundlag for at udtale, at et andet kursus, som ansøgeren havde fået tilbudt af anden aktør, ikke var en mere direkte vej til beskæftigelse.

Det indgik i jobcentrets vurdering, at ansøgeren i mellemtiden havde fået arbejde inden for sit fag.

Klageren gjorde gældende, at der var særlige grunde til, at han havde fået det pågældende arbejde, som i øvrigt var på et lavere niveau og til en lavere løn end hans tidligere arbejde.

Beskæftigelsesankenævnet tiltrådte staten i jobcentrets afgørelse. Begrundelsen var, at nævnet skønnede, at kurser til certificering ikke væsentligt ville forbedre ansøgerens muligheder for at opnå ordinær beskæftigelse og hel eller delvis selvforsørgelse.

Nævnet vurderede det også som usikkert, om støtte til kurser med henblik på certificering ville være den korteste vej til at komme i beskæftigelse.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på belysning af praksis vedrørende reglerne om vejledning og opkvalificering.

Afgørelse:

Ansøgeren havde efter omstændighederne ikke ret til de ansøgte kurser.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg lagde vægt på ansøgerens uddannelse og omfattende erfaring fra arbejdsmarkedet.

Det indgik i vurderingen, at han faktisk ved egen hjælp var kommet i arbejde inden for sit fag, da staten i jobcentret traf afgørelse i sagen.

Beskæftigelsesudvalget kritiserede, at hverken nævnets eller staten i jobcentrets afgørelser levede op til forvaltningslovens krav til begrundelse.

Efter forvaltningsloven skulle en begrundelse for en afgørelse indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen var truffet. I det omfang afgørelsen beroede på et administrativt skøn, skulle begrundelsen tillige angive de hovedhensyn, der havde været bestemmende for skønsudøvelsen.

Beskæftigelsesudvalget fandt, at der ikke i afgørelserne fra staten i jobcentret eller beskæftigelsesankenævnet var redegjort tilstrækkeligt for begrundelsen for afslaget på de ansøgte kurser.

Beskæftigelsesudvalget fandt dog af de ovenfor anførte grunde ikke, at nævnets og staten i jobcentrets afgørelser burde erklæres for ugyldige.

Beskæftigelsesudvalget bemærkede i øvrigt, at det ikke var korrekt, at staten i jobcentret af egen drift havde sendt sin afgørelse til beskæftigelsesankenævnet på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde klaget over afgørelsen, og klagefristen ikke var udløbet.

Udvalget fandt heller ikke, at beskæftigelsesankenævnet havde haft lovligt grundlag for at påbegynde behandlingen af en klagesag, før klagen og staten i jobcentrets genvurdering var modtaget i statsforvaltningen.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg tiltrådte dog med hensyn til resultatet beskæftigelsesankenævnets afgørelse.

Sag nr. 7, tidligere principmeddelelse N-10-08, j.nr. 2000201-08.

Følgende love blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats - lovbekendtgørelse nr. 439 af 29. maj 2008 - § 22, stk. 3
- Lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats - lov nr. 522 af 24. juni 2005. - § 26

Afgørelse

Sagsfremstilling:

En forsikret ledig fik gennem anden aktør bevilget kurset Pædagogisk og personligt løft. Efterfølgende søgte han om kurset Pædagogisk Jobværksted. Anden aktør gav afslag på ansøgningen.

Jobcentret fastholdt afslaget fra anden aktør på at bevilge kursusforløbet på jobværkstedet.

Jobcentret fandt endvidere ikke grundlag for at afbryde mandens forløb hos anden aktør.

Beskæftigelsesankenævnet stadfæstede jobcentrets afgørelser.

Nævnet meddelte, at den forsikrede ledige ikke var berettiget til økonomisk støtte til det ansøgte kursus, og at han fortsat var henvist til anden aktør.

Nævnet fandt ikke grundlag for at tilsidesætte staten i jobcentrets vurdering af, at kurset ikke var den kortest mulige vej til beskæftigelse for ham.

Nævnet fandt heller ikke grundlag for at tilsidesætte jobcentrets vurdering af, at han fortsat skulle være tilknyttet denne bestemte anden aktør.

Nævnet lagde vægt på, at der ikke var oplyst konkrete omstændigheder, hvorefter den forsikrede ledige ikke var omfattet af begrundelsen i udbuddet for visitering til anden aktør.

Manden klagede over afgørelsen og fandt det besynderligt, at nævnet havde truffet sin afgørelse ud fra jobcentrets vurdering, som han fandt mangelfuld og ukonkret.

Manden oplyste, at alle andre på kurset Pædagogisk og personligt løft fik bevilget 2. del af kurset, men de kom fra jobcentret og ikke fra anden aktør.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på belysning af praksis for tilbud efter beskæftigelsesindsatsloven.

Afgørelse:

Manden var ikke berettiget til økonomisk støtte til kurset Pædagogisk Jobværksted.

Han var fortsat henvist til anden aktør.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg kom således til samme resultat som beskæftigelsesankenævnet.

Der var ikke grundlag for at tilsidesætte jobcentrets skøn, hvorefter manden hurtigere ville kunne opnå varig beskæftigelse ved en virksomhedspraktik eller et løntilskudsjob som foreslået af anden aktør.

Udvalget lagde vægt på, at manden var uddannet socialpædagog, og at der ifølge regionens arbejdsmarkedsbalance var gode beskæftigelsesmuligheder som pædagog og socialpædagog. Udvalget lagde endvidere vægt på, at denne bestemte anden aktør på forhånd havde gjort manden opmærksom på, at han ikke kunne forvente at få bevilget opfølgningskurset. ▯

Udvalget fandt ikke grundlag for at tilsidesætte, at jobcentret havde henvist manden til anden aktør i overensstemmelse med kravspecifikationen i Udbud af beskæftigelsesindsatsen fra 2007, udarbejdet af Arbejdsmarkedsstyrelsen.

Udvalget havde noteret sig, at nævnet havde henvist manden til at rette henvendelse til jobcentret eller den bestemte aktør, for så vidt angik klagerne over personalets optræden og sagsbehandlingens tilrettelæggelse.

Sag nr. 8, tidligere principmeddelelse 23-09, j.nr. 2000034-08.

Følgende lov blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats - lovbekendtgørelse nr. 439 af 29. maj 2008 - § 22, stk. 1 og 3 og § 32, stk. 1 og 3

Afgørelse

Sagsfremstilling:

En 59-årig mand havde arbejdet inden for den grafiske branche både som lønmodtager og som selvstændig.

Han havde været ledig siden juni 2005 og havde i denne periode gennemført voksenpædagogisk grundkursus og 2 semestre på en uddannelsesinstitution for billedkunst.

Han havde ingen egentlig uddannelse inden for grafiske fag, og på grund af sin alder og udviklingen inden for branchen ville han gerne arbejde inden for et andet område, hvor han havde mulighed for at bruge uddannelse og erfaring, som han allerede havde.

Han søgte derfor støtte til at fuldføre de sidste 2 semestre af uddannelsen på skolen, som havde stillet ham i udsigt, at han ville få mulighed for at vikariere som lærer i mindst 1 semester.

Staten i Jobcentret kunne ikke imødekomme ansøgningen.

Nævnet tiltrådte jobcentrets afgørelse. Begrundelsen var, at nævnet ikke skønnede, at den ønskede uddannelse væsentlig ville forbedre ansøgerens muligheder for at opnå varig beskæftigelse og hel eller delvis selvforsørgelse.

Nævnet fandt endvidere, at yderligere uddannelse ikke var den hurtigste og mest direkte vej for ansøgeren til at komme tilbage til arbejdsmarkedet.

Nævnet fandt ikke, at det afgivne tilsagn om mulighed for at vikariere i et enkelt semester kunne betragtes som en ansættelsesgaranti, da der alene var tale om ansættelse i et vikariat på 3-4 måneder.

Nævnet lagde desuden vægt på ansøgerens lange karriere, som betød, at der kunne være mulighed for at udnytte ansøgerens kvalifikationer ad anden vej.

Afgørelsen blev anket af ansøgeren, som bl.a. henviste til, at afgørelsen tilsidesatte hans A-kasses jobplan og personlige vejledning.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på at belyse praksis for tilbud om vejledning og opkvalificering efter § 22 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Afgørelse:

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg fandt ikke, at færdiggørelse af den påbegyndte uddannelse var den hurtigste vej for ansøgeren til at opnå varig beskæftigelse og hel eller delvis selvforsørgelse.

Det var en betingelse for at få støtte til en specifik uddannelse, at denne kunne medvirke til, at borgeren hurtigst muligt kunne få varig beskæftigelse og hel eller delvis selvforsørgelse.

Udvalget lagde vægt på, at det ikke var godtgjort, at yderligere 2 semestres uddannelse var den korteste vej tilbage til arbejdsmarkedet for ansøgeren. Udvalget bemærkede i den forbindelse, at tilkendegivelsen af, at der i det kommende år ville være mulighed for at vikariere som lærer i mindst 1 semester, ikke gav tilstrækkelig sikkerhed for, at uddannelsen hurtigst muligt ville bringe ansøgeren i varig beskæftigelse og hel eller delvis selvforsørgelse.

Beskæftigelsesudvalget lagde endvidere vægt på, at ansøgeren havde en omfattende erfaring fra arbejdsmarkedet inden for den grafiske branche. Udvalget fandt derfor, at udnyttelse af ansøgerens allerede foreliggende kvalifikationer gennem en virksomhedsrettet indsats eller opkvalificering måtte gå forud for ny uddannelse med henblik på brancheskift.

Til det anførte om tilsidesættelse af A-kassens jobplan og personlige vejledning bemærkede Beskæftigelsesudvalget, at Staten i Jobcentret og klagemyndighederne ikke var bundet af A-kassens dispositioner, men selvstændigt skulle træffe afgørelse om retten til tilbud.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg tiltrådte således beskæftigelsesankenævnets afgørelse.

Sag nr. 9, tidligere principmeddelelse 161-09, j.nr. 2000504-08.

Følgende lov blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats - lovbekendtgørelse nr. 439 af 29. maj 2008 - § 22, § 24, stk. 1, § 27 og § 32

Afgørelse

Sagsfremstilling:

Ansøger havde fået bevilget støtte til første år af uddannelsen til folkeskolelærer. Efterfølgende havde ansøger søgt om forlængelse af støtten.

Staten i Jobcentret gav afslag på yderligere støtte.

Beskæftigelsesankenævnet stadfæstede Staten i Jobcentrets afgørelse.

Begrundelsen var, at ansøger ikke ville kunne færdiggøre uddannelsen inden for dagpengeperioden. Beskæftigelsesankenævnet var opmærksomt på, at betingelsen om, at uddannelsen skulle kunne gennemføres inden for den resterende dagpengeperiode, var en væsentlig ændring i forhold til hidtidig praksis. Beskæftigelsesankenævnet henviste i den forbindelse til Principafgørelse N-2-08 om, at forlængelse af en

jobplan forudsatte, at en ansøger fortsat var berettiget til aktiveringsydelse under den resterende del af uddannelsen.

Ansøgers forbund klagede overbeskæftigelsesankenævnets afgørelse og anførte, at Principafgørelse N-2-08 ikke kunne lægges til grund for en så radikal ændring af hidtidig praksis, som alene havde været styret af beskæftigelsesindsatslovens § 24, stk. 1. Praksis havde været og var stadigvæk, at tilbud om uddannelse i en jobplan bevilgedes efter en konkret vurdering, der tog udgangspunkt i den lediges ønsker og forudsætninger samt arbejdsmarkedets behov, og at den lediges slutdato for ret til dagpenge var styrende for den maksimale periode, støtten kunne bevilges.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på yderligere belysning af praksis om, hvorvidt der kunne bevilges støtte til en del af uddannelsen, når ansøger ikke kunne færdiggøre uddannelsen inden for dagpengeperioden. Sagen blev antaget som supplement til Principafgørelse N-2-08.

Afgørelse:

Ansøger var ikke berettiget til forlængelse af støtte under uddannelse til folkeskolelærer.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg begrundede afgørelsen med, at Staten i Jobcentret ikke var forpligtet til at give tilbud om støtte i forbindelse med ordinære uddannelsesforløb til et ledigt A-kassemedlem. Beskæftigelsesudvalget fandt således ikke grundlag for at ændre jobcentrets afgørelse om støtte til ansøgers fortsatte uddannelse til lærer.

Beskæftigelsesudvalget lagde vægt på, at jobcentret skulle foretage en konkret vurdering af, om den ønskede uddannelse var den hurtigste vej til at opnå beskæftigelse, og hel eller delvis selvforsørgelse.

Ved udarbejdelse af jobplanen med tilbud skulle der tages udgangspunkt i personens ønsker og forudsætninger, samt oplysninger om, om der var konkret behov for arbejdskraft inden for dette beskæftigelsesområde.

Jobcentret kunne samtidig fastsætte jobplanens tilbud under hensyn til konkrete behov på arbejdsmarkedet, idet tilbuddet skulle udvikle eller afdække den lediges faglige, sociale eller sproglige kompetencer med henblik på opkvalificering til arbejdsmarkedet.

Jobcentret kunne således under hensyn til arbejdsmarkedets behov, give afslag på tilbud om støtte til den ønskede uddannelse eller til dele af den ønskede uddannelse. Der sås ikke at være noget til hinder for, at jobcentret efter en konkret vurdering kunne give støtte til en del af en uddannelse.

Beskæftigelsesudvalget bemærkede, at Principafgørelse N-2-08 ikke var udtryk for en skærpelse af praksis. Principafgørelse N-2-08 tog alene stilling til, om der kunne ske forlængelse af støtte ud over en ansøgers ret til dagpenge.

Det fremgik således af Principafgørelse N-2-08, at der ikke var hjemmel i loven til, at jobcentret kunne forlænge støtten til ansøgers semester, hvis semestret sluttede efter dagpengeretten var udløbet.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg kom således til det samme resultat som beskæftigelsesankenævnet, men med en ændret begrundelse.

Sag nr. 10, tidligere principmeddelelse 181-10, j.nr. 2100129-09.

Følgende lov blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats - lovbekendtgørelse nr. 1428 af 14. december 2009 - § 22, stk. 1, § 22, stk. 3, § 32, stk. 1 og § 32, stk. 3

Note:

Se også principafgørelser N-2-08 og 161-09

Afgørelse

Afgørelse i din sag om støtte til sygeplejerskeuddannelsen.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg har i møde truffet afgørelse i din sag om støtte til de 2 første år af sygeplejerskeuddannelsen.

Vi har behandlet sagen for at yderligere belyse praksis om bevilling af støtte til en del af en ordinær uddannelse til et ledigt medlem af en A-kasse.

Resultatet er:

De første to år af sygeplejerskeuddannelsen kan ikke anses for at bringe dig hurtigst muligt ind på arbejdsmarkedet og samtidig fastholde dig i beskæftigelse.

Vi er således kommet til samme resultat som Beskæftigelsesankenævnet i Statsforvaltningen YY.

Begrundelsen for afgørelsen

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg vurderer, gennemførelse af de 2 første år af uddannelse ikke kan anses for den hurtigste vej for dig til at opnå varig beskæftigelse og selvforsørgelse.

Ved denne vurdering har vi lagt vægt på, at du allerede har gode muligheder for at vende tilbage til det ordinære arbejdsmarked.

Vi har desuden lagt vægt på, at det er en betingelse for at få støtte til en specifik uddannelse eller en del af uddannelsen, at denne kan medvirke til, at du hurtigst muligt kan få varig beskæftigelse og hel eller delvis selvforsørgelse.

Vi har taget udgangspunkt i, at du har ansøgt om tilbud i form af de 2 første år af sygeplejerskeuddannelsen.

Den resterende del af uddannelse vil du forsørge dig selv ved lønnede vagter i sundhedssektoren.

Vi har endvidere taget udgangspunkt i oplysninger om din tidligere uddannelse og erhvervsmæssige erfaring. Du er uddannet og har arbejdet som tekstil designer/kunsthåndværker. Du står til rådighed som designer og kirketjener.

Vi har endelig taget udgangspunkt i, at kommunen har tilbudt dig støtte til uddannelsen til social- og sundhedshjælper. Uddannelsen varer 18 måneder. Du er ikke interesseret i kommunens tilbud.

Bemærkninger til klagen

Du har oplyst, at du har kendskab til sygeplejerskeområdet.

Vi bemærker, at vi ikke vurderer, at det forhold, at du kender sygeplejersker eller har læst om uddannelsen, ikke kan sidestilles med erhvervserfaring inden for dette område.

En færdiguddannet social- og sundhedshjælper har mulighed for beskæftigelse og selvforsørgelse allerede efter 18 måneder.

Oplysninger i sagen

Vi har afgjort sagen på grundlag af:

De oplysninger, som forelå da nævnet traf afgørelse i sagen

Nævnets afgørelse af 27. juli 2009.

Klagen til Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg af 24. august 2009

Nævnets genvurdering

Yderligere bemærkninger af 20. november 2009

Kommunen gav afslag på bevilling af støtte til de 2 første år af uddannelsen til sygeplejerske.

Beskæftigelsesankenævnet stadfæstede afgørelsen. Nævnet begrundede afgørelsen med, at gennemførelse af uddannelsen til sygeplejerske ikke kan anses for at være den hurtigste mulighed for dig til at opnå varig beskæftigelse eller hel eller delvis selvforsørgelse.

Nævnet var enig med kommunen i, at gennemførelse af en 3 ½-årig uddannelse ikke kan anses for den korteste vej til selvforsørgelse, når uddannelsen til social- og sundhedshjælperuddannelsen er 1 ½-årig.

I klagen til Ankestyrelsen er det anført, at kommunen også har tilbudt dig et uddannelsesforløb til Social- og Sundhedsassistent, som er en uddannelse af en varighed på min. 2 år og 10 måneder. Desuden fokuserer afslaget på, at du ikke kan anses for at have krav på dele af sygeplejerskeuddannelsen som aktivering.

Du synes, at det er meget problematisk, at denne sag nu åbenbart er kommet til at handle om krav og rettigheder, i stedet for et langt mere interessant og frugtbart udgangspunkt, nemlig - i samarbejde med

kommunen – at opstille en realistisk og tilfredsstillende mulighed for endelig at opnå selvforsørgelse og varig tilknytning til arbejdsmarkedet.

Nævnet genvurderede sagen og fastholdt sin afgørelse.

Vi har behandlet sagen for at yderligere belyse praksis om bevilling af støtte til en del af en ordinær uddannelse til et ledigt medlem af A-kasse. Sagen blev antaget som supplement til Principafgørelser N-2-08 og 161-09.

Sag nr. 11, tidligere principmeddelelse 16-12, j.nr. 2100032-11.

Følgende lov blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats - lovbekendtgørelse nr. 710 af 23. juni 2011 - § 22 og § 32, stk. 1, nr. 2

Afgørelse

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg har i møde truffet afgørelse i din sag om, hvorvidt højskoleophold er omfattet af § 22 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Resultatet er

- Der er ikke grundlag for at tilsidesætte kommunens tilbud om et forløb hos ZZ, idet der var tale om et passende tilbud

Du har derfor ikke ret til tilbud om ophold på X Højskole som en erhvervsrettet aktivitet.

Vi er således kommet til samme resultat som beskæftigelsesankenævnet i Statsforvaltningen YY, men med en anden begrundelse.

Der var enighed på mødet.

Begrundelsen for afgørelsen

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg finder ikke grundlag for at tilsidesætte jobcentrets vurdering af, at det vil være beskæftigelsesfremmende for dig med et forløb hos ZZ.

Du har søgt jobcentret om et ophold på X Højskole for at kunne tabe dig og derved forbedre din livskvalitet og mulighed for igen at komme på arbejdsmarkedet. Du vejer 150 kg. og er 170 cm. høj. Du er sygemeldt på grund af din overvægt og svær slidgigt.

Vi har lagt vægt på, at jobcentret har tilbudt dig et forløb hos ZZ, der kan tilpasses, så det passer bedst til dig. I forløbet indgår samtaler med diætist, psykolog og fysioterapeut. Endvidere vil du få mulighed for at deltage i spiseklub, træne og eventuelt arbejdsprøves.

Jobcentret kan give tilbud i form af erhvervsrettede aktiviteter, der hurtigst muligt kan bringe dig i beskæftigelse. Det kan være tilbud om vejledning og opkvalificering, virksomhedspraktik eller ansættelse med løntilskud.

Tilbud om vejledning og opkvalificering kan være i form af et særligt tilrettelagt projekt og uddannelsesforløb.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg finder, at et højskoleophold efter en konkret vurdering kan være en erhvervsrettet aktivitet, der kan gives som et tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Vi finder, at et ophold med henblik på vægttab kan være beskæftigelsesfremmende efter en konkret vurdering af den enkelte persons behov for hjælp til at få tilknytning til arbejdsmarkedet.

Bemærkninger til klagen

Du har oplyst, at du er bekendt med, at et andet jobcenter i A har bevilget en person et ophold på højskolen.

Vi bemærker, at vi ikke finder grundlag for at tilsidesætte jobcentrets vurdering af, at det vil være beskæftigelsesfremmende for dig med et forløb hos ZZ.

Vi henviser til begrundelsen for afgørelsen.

Oplysninger i sagen

Vi har afgjort sagen på grundlag af:

- De oplysninger, som forelå da beskæftigelsesankenævnet traf afgørelse i sagen
- Nævnets afgørelse af 10. december 2010
- Klagen til Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg af 10. januar 2011
- Nævnets genvurdering

Jobcentret meddeler dig afslag på ophold på X Højskole.

Afslaget begrundes med, at jobcentret ikke har mulighed for at betale for tilbud, der ikke hører under de leverandører, herunder underleverandører, som forvaltningen har indgået aftale med.

Jobcentret tilbyder et forløb hos ZZ af 3 til 4 måneders varighed, 12 timer ugentligt.

Nævnet finder, at du ikke har ret til tilbud om deltagelse i ophold på X Højskole som en beskæftigelsesfremmende indsats.

Det er nævnets opfattelse, at ophold på X Højskole med henblik på vægttab ikke kan anses for en beskæftigelsesfremmende foranstaltning som forudsat efter § 22 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Nævnet vurderer, at der ikke er hjemmel i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats til at bevilge støtte til det ønskede ophold på højskolen.

Du klager over nævnets afgørelse og oplyser, at du er gjort bekendt med, at Jobcenter A har bevilget en anden person et ophold på højskolen. Du er derfor uforstående over for, at jobcentret ikke bevilger dig et sådant ophold.

Nævnet oplyser supplerende, at tilbud efter beskæftigelsesindsatslovens § 32 skal have et erhvervsrettet sigte. Nævnet finder ikke, at dette er tilfældet for så vidt angår det ønskede ophold.

Nævnet henviser endvidere til Principafgørelserne A-37-05 og A-46-02 om døgnophold for spiseforstyrrelse og ophold på et kurcenter med henblik på behandling af overvægt efter § 82 i lov om aktiv socialpolitik.